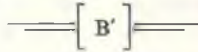

Η ΥΙΟΘΕΣΙΑ

Ἑπο

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΚΟΥΜΑΡΗ

Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Ἀνθρωπολογίας
ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν

Εἰς τὸ προηγούμενον «Σημείωμα» ἐθίξαμεν, ξένοι ἡμεῖς, ἓνα θέμα θεωρούμενον ὡς καθαρῶς νομικόν. Ὅμως, τὸ βάθρον τῆς υἰοθεσίας ἐνδιαφέρει ἀπολύτως τὴν καθόλου «Ἐπιστήμην τοῦ Ἀνθρώπου». Ὅπως ἐξηγήσαμεν, ἡ πρώτη σκέψις τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ στερουμένου τέκνων, νὰ ἔχη «θετὸν» τοιοῦτο, «ὡς» παιδί του, ἀνήκει ἀσφαλῶς εἰς τοὺς πρώτους «κοινωνικοὺς» ἀνθρώπους. Ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη τῆς Νομοθεσίας κατέληξε βαθμηδὸν εἰς τὴν ἀποδοχὴν καὶ στερέωσιν τῆς πρωτογόνου ἐκείνης φαντασίσεως. Τὸ ὅτι ὅμως τὸ ἔθιμον αὐτὸ ἔχει τόσον παλαιὰς τὰς ρίζας του καὶ τόσον πολὺ ἐστερεώθη ὑπὸ τοῦ Δικαίου, δὲν ἔπεται ὅτι εἶναι καὶ ἀπρόσβλητον. Εἰς τὸ προηγούμενον, ἀνεπτύξαμεν τὸ ἀφύσικον τῆς υἰοθεσίας, ὡς αὕτη ἐθεσπίσθη. Καὶ εἶδομεν πόσον ἀστοχεῖ αὕτη, κατὰ κανόνα, ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ, ἀφορμὴν λαβόντες ἀπὸ τὴν καθ' ἡμέραν ἀπογοητευτικὴν πείραν, οἷαν καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀναμένῃ κανεὶς, π.χ. μετὸν θλιβερόν Ζὰν τοῦ σκανδάλου τῆς Γαλλίας, κλπ.

Θὰ ἠδύνατο κανεὶς ὅμως νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὴν ἐπίκρισιν, ὅτι αὐτὰ ποῦ συμβαίνουν μετὰ τὰς «θετάς», μάλιστα καὶ ἄλλα χειρότερα ἀκόμη, συμβαίνουν καὶ ἐν τὸς τῶν «φυσικῶν» οἰκογενειῶν. Ἀσφαλῶς. Καὶ κάποια παιδιὰ βαρυγγομοῦν γιὰ τοὺς γονεῖς ποῦ τὰ ἐγέννησαν, βαρυγγομοῦν καὶ γονεῖς ποῦ ἐγέννησαν τέτοια τέκνα... Ἄς ἀφήσωμε τὰ κρυφὰ

δράματα μεταξὺ προγόνων καὶ πατριῶν ἢ μητριῶν κλπ. Ὡστε; Δὲν φθάνουν λοιπὸν αὐτά; εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέτῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἄλλα, ἀναζητῶν αἰτίας προστριβῶν, με νόμους προδικάζοντας τὸ μέλλον; Πόσαι ἄλλαι «τεχνηταὶ σχέσεις τῆς ἀρχικῆς ρωμαϊκῆς οἰκογενείας» δὲν ὑπεχώρησαν βαθμηδὸν εἰς τὰς φυσικάς; Καὶ ἡ υἰοθεσία; Δὲν εἶναι ἀφέλεια νὰ διαιωνίζεται, ὅσονδήποτε εὐγενοῦς προθέσεως καὶ ἂν εἶναι; Νὰ ἐπιβάλωμεν εἰς ἀγνώστους ἄγνωστον βρέφος, ἀγνώστων γονέων, ἀγνώστου ψυχροσυνθέσεως καὶ κληρονομικότητος; Δὲν εἶναι ἔγκλημα νὰ ἐπιβάλλῃς εἰς τὸ ἄθωον βρέφος ξένους ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ τὸ... ἐρωτήσῃς ἂν τοὺς θέλῃ διὰ γονεῖς, ἀφοῦ ἔχασε τοὺς φυσικοὺς; Πῶς πρέπει δὲ νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ πράξις τῶν γονέων, ὅταν μετὰ τὴν ἀφελείαν προβαίνουν εἰς «πλήρη» ἢ «ἀτελεῖ» παραχώρησιν, με... «νομίμους» συνεπείας, δηλ. εἰς βρεφομεπορίαν; Τέλος, οὐδ' ἡ «εἰσποίησις» εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ δεκτὴ. Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ δεχθῇ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἀκόμη «ὡς τέκνον», ἀλλὰ δὲν εἶναι τέκνον... Ἄς ἀφήσωμεν καὶ τὴν κλοπὴν εἰς βάρος τοῦ Κράτους, ἐξάπατησιν «κατὰ τοὺς νόμους», ἢ ὅποια γίνεται μετὰ τὸ δικαίωμα κληρονομίας, ἀλλὰ καὶ συντάξεως, ποῦ ἀποκτᾷ τὸ θετὸν τέκνον καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, τὰ νόμιμα ἔστω! Εἶναι ἡ ἴδια κλοπὴ ποῦ διαπράττουν οἱ γέροντες ἀπέναντι τοῦ Κράτους,

μέ τον γάμον τῆς δωδεκάτης ὥρας. Καί εἶναι ἡ κληρονομίαις ἢ συχνότερα αἰτία πρὸς υἰοθέτησιν, δυστυχῶς.

Οὐδεμία δὲ ὑπηρεσία τοῦ Κράτους εἶναι δυνατόν, εἰς τόσον λεπτόν ἢ ἀραχνοῦφαντον θέμα, ὅπως τὸ δέχονται καί οἱ ὑποστηρικταί του, νὰ ἐπιτύχη. Νὰ εὕρῃ τὸν καλὸν ἢ τὸν κακὸν γονέα, ἢ τὸ καλὸν ἢ κακὸν τέκνον. Οὐδεμία ὑπηρεσία εἶναι ἐπιτετραμμένον, μὲ ὄλην τὴν καλὴν διάθεσίν της, εἰς κανένα κράτος, νὰ λέγῃ ὅτι ἔχει... τόσας χιλιάδας ἐπιτυχίας (ποῦ θυμίζουσι τὰς προσωρινὰς ἰάσεις). Δεδομένου ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς ὀλοκληρον ζῶν τὰς «θετάς» οἰκογενείας, δηλαδὴ τὴν τύχην τοῦ θετοῦ τέκνου. Ἄλλ' ἔχομεν καὶ περιπτώσεις ποῦ δὲν ἐρωτᾶται τὸ Κράτος, ὅπως τῆς δισεκατομμυρίουχου «μητρὸς» τοῦ Ζάν, τοῦ προκομμένου «υἱοῦ» τῆς εὐθυμης δυὸ φορὲς χήρας, ποῦ θὰ διάλεξε μόνη τὸ... «συμπαθητικὸ μωρό». Ποιὸς θὰ διανοεῖτο νὰ τὸ ἀρνηθῇ εἰς τόσον χρυσὴν προσωπικότητα;

Οὐδεμία δὲ τυχὸν ἐξαιρέσις θὰ πείσῃ, ὅτι δὲν εἶναι πᾶσα ἐξασφάλισις ματαία. Τόσον ὅταν ἡμεῖς ἔχωμεν τὴν ἀφέλειαν νὰ τακτοποιήσωμεν ἓνα βρέφος, ὅσον καὶ ὅταν αὐτὸς ὁ ἐνήλικος «κόπτει» τὴν συγγένειαν» καὶ ἐνώνεται μὲ ξένους, διὰ τὸ ὄνομα ἢ διὰ τὴν κληρονομίαν ἢ διὰ τὴν σύνταξιν. Δὲν εἶναι πιθανώτερον, ὅτι δὲν θὰ ἐγένετο «κηλὶς τῆς οἰκογενείας» ὁ νεαρὸς Ζάν, ἂν δὲν... ἐγλυστρουῖσε στὰ «ὄρυχια μολύβδου καὶ ψευδαργύρου τῆς Ζελλίτζα τοῦ Μαρόκου», δηλαδὴ σὲ ἀληθινὸ... χρυσωρυχεῖο, καὶ δευτερευόντως δὲν ἐξαλίετο καὶ ἀπὸ τὴν κληρονομίαν 60 ἑκατομμυρίων δολλαρίων τοῦ θετοῦ πατρός; Δὲν εἶναι πιθανώτερον, ὅτι χωρὶς τὰ χρυσὰ οἰκόσημα θὰ ἐγένετο ἓνας καλὸς ἄνθρωπος, ἔτοιμος διὰ τὴν τιμίαν πάλην τοῦ βίου, ἂν ἀντρέφετο εἰς «Ἰδρυμα Πεσταλότζι»; Καὶ ποιά ὠραιότερα υἰοθεσία, ἀπὸ τὴν ὁμαδικὴν τοῦ Πεσταλότζι καὶ τῶν ὁμοίων του; Ὑπάρχουν δὲ παντοῦ ἐδεργετικά σχετικὰ ἰδρύματα. Δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ πληθυνθοῦν τὰ ἰδρύματα Πεσταλότζι; Καὶ οἱ υἰοθετοῦντες νὰ υἰοθετοῦν αὐτά; Μὲ ὄλην τὴν μελαγχολικὴν

ἀτμόσφαιράν των, ποῦ κανεὶς δὲν παραγνωρίζει. Ὅλα τὰ παιδιὰ θὰ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ φίλου των. Οὐδεμία ἀνάγκη τῆς κακοποιήσεως καὶ τῆς λέξεως «τέκνον». Δὲν εἶναι μόνον αὐτοῦ ἡ στέρησις ποῦ μελαγχολεῖ τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλ' ἀποδέχεται τὰς στέρησεις, ἀφοῦ δὲν γίνεται ἄλλῶς. Καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνεταί... ἄλλῶς. Ὅσον διὰ τοὺς γονεῖς ποῦ τὸ βαρυνονται καὶ τὸ προσφέρουν,μποροῦν νὰ τὸ ξεφορτώνωνται δι' ὅσον καιρὸν θέλουν. Ὑπάρχουν «Ἐστία Παιδιῶν». Ἄλλὰ καὶ «Ξενοδοχεῖα Βρεφῶν», ὅπως στὴν Καρλσρούη, Φραγκφούρτη, Γκόντεσπεργκ κλπ.

Ὡς βλέπομεν, κάποια παράδοξος φωνή, ὅπως ἡ παροῦσα, διαταράσσει, καὶ χωρὶς ἐλπίδα βέβαια, ἀπλῶς διὰ τὴν ἱστορίαν, μετὰ χιλιετίας ὀλοκληρώσας, τὸν νήδυμον τῆς διεθνούς Νομοθεσίας. Ἄλλὰ καὶ ἡ «Νομικὴ» καὶ ἡ «Ἐπιστήμη τοῦ Ἄνθρώπου» γνωρίζουν καὶ πολλὰς ἄλλας ἀποπειράς συνδέσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμη καὶ διὰ «μεταδόσεως αἵματος», μὲ «δεσμὸν ἴσον πρὸς τὴν ἐξ αἵματος συγγένειαν» (!), ὅπως ἐπίστευσεν ὁ ἄνθρωπος. Τὸ περιεργότερον παράδειγμα εἶναι ἡ «ἀδελφοποίησις», ἥτις καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εὔρε μεγάλην ἀπήχησιν μὲ τοὺς «ἀδελφοποιτοὺς» κλπ. Ἀλλοίμονον ὅμως, ἂν μὲ τὰς σημερινὰς «μεταγγίσεις αἵματος» ἐπρόκειτο νὰ γίνωμεν ὅλοι ἀδελφοί... Εὐτυχῶς δὲν εἰσηλθε καὶ αὕτη εἰς τὸ Οἰκογενειακὸν Δίκαιον. Πάντως, τὸ «ὄς» ἀδελφὸς ἢ γυιὸς ἢ πατέρας κλπ., ἀπὸ τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων χρονολογούμενον, δὲν δικαιούται καὶ κανόνων Δικαίου. Ἀφοῦ ὁ κάθε Ζάν δὲν εἶναι καὶ Ἰωάννης Εὐαγγελιστής, ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς καὶ «ἀδελφός» τοῦ Ἰησοῦ, ποῦ δὲν κατεδέχθη νὰ διεκδικήσῃ δικαιώματα, ἀπὸ τίτλον ποῦ ἀπὸ Ἐκεῖνον ἔλαβε, μὲ τὸ «ἰδοὺ ὁ υἱὸς σου—ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου».

Ἡ Κοινωνικὴ Ἀνθρωπολογία μελετᾷ τὰ τοιαῦτα ἔθιμα. Ἄς μὴ τὰ διαιωνίζῃ ἡ ἐποχὴ μας.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐλέχθη, δὲν εἶναι νοητὸν νὰ δεχθῶμεν, ὅτι τόσοι σοφοὶ εἰς τὸ διάστη-

μα τόσων χιλιετιῶν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ προσέξουν τὸ λίαν ἀφελές τοῦ ἐθίμου ποῦ ἐνομοποιήθη, θὰ πρέπει ν' ἀναζητήσωμεν ἀλλαχοῦ τὸν λόγον τῆς μὴ ἐξεγέρσεως κατὰ τῆς μετὰ τὰς τόσας ἐπαναλαμβανομένης ἀστοχίας διατηρήσεως τῆς υἰοθεσίας. Θὰ ἀποδοθῆ εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς τὴν τάσιν νὰ ἀναζητῆ τὸ παράδοξον, τὸ ἀπίθανον, τὸ ἀφύσικον, νὰ κατασκευάζῃ ἀδελφούς, τέκνα, νὰ μιμῆται τὴν φύσιν. Καὶ ριζοῦνται αἱ σκέψεις αὗται καὶ ἐθίζεται τόσον πολὺ ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὰς ἐμπλοκάς τοῦ βίου, συνδεομένης πάντοτε καὶ μὲ προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας, αἵτινες καὶ χαρακτηρίζουν τὸν ἄνθρωπον, ὥστε νὰ ἀρέσκειται πλέον, νὰ μὴ θέλῃ δηλαδὴ νὰ κόψῃ τοὺς Γορδίους δεσμοὺς ποῦ ὁ ἴδιος ἔδεσε. Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ σκεφθῶμεν τί θὰ ἐγένετο ἐάν μία διεθνῆς ἀπόφασις διέγραφε μὲ μίαν «μονοκονδυλιάν» τὴν υἰοθέτησιν ἀπὸ τὸ «Οἰκογενειακόν» μας ἢ δὲν γινώριζω ἀπὸ ποῖον ἄλλο Δίκαιον, ὡς ἀντιεπισημονικὴν κλπ. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ νὰ φθάσῃ κάποτε ὁ ἄνθρωπος (ὅπως ἐγίνε καὶ διὰ τὴν δουλείαν) καὶ εἰς τὴν... μονοκονδυλιάν αὐτὴν. Διότι δύναται ἴσως ἢ ἐπιστήμη νὰ προοδεύσῃ, ὥστε νὰ δώσῃ «φυσικόν» τέκνον εἰς τὸν ἄτε-

κνον, φυσικῶς ἢ τεχνητῶς· ἓνα τέκνον ὅμως νὰ ἀποκτήσῃ δευτέραν φοράν γονεῖς, σὰν νὰ εἶναι ὀλίγον δύσκολο!... Ἄλλ' οὐδὲ θετοὺς ἀκόμη.

Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι εἰς οὐδεμίαν βαθυτέραν τυχὸν ἔρευναν προέβημεν, ἐπὶ θέματος περιπλεχθέντος εἰς τοὺς ἀπροσίτους δι' ἡμᾶς καὶ ἀπατηλοῦς, ὡς οἱ τοῦ λαβυρίνθου, διαδρόμους τῆς Νομικῆς ἐπιστήμης. Συζητοῦμεν τὸ θέμα φιλοσοφικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως. Ἐὰν ὑπάρχουν καὶ συμφωνοῦντες ὡς πρὸς τὸ ἀφύσικον καὶ κοινωνικῶς ἄστοχον τῆς «κατασκευῆς» τέκνων καὶ γονέων διὰ... Κωδίκων, τόσον τὸ καλύτερον διὰ τὸ μέλλον... Ἐὰν τυχὸν ὅμως ὁ γράφων εἶναι μόνος μὲ τὴν παράδοξον σκέψιν καταργήσεως τῶν νόμων διὰ νόμου, δὲν θὰ... προσεβλήθησαν βέβαια αἱ μεγάλοι νομικαὶ διάνοιαι τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ποῦ συνέταξαν τὴν Ἰουστινιάνειον Νομοθεσίαν (ἢ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον) μὲ τοὺς *Κώδικας*, τοὺς *Πανδέκτας*, τὰς *Εἰσηγήσεις* καὶ τὰς *Νεαράς*, οὔτε αἱ κατόπιν διάνοιαι, ποῦ συνεπλήρωσαν τὰ εὐρωπαϊκὰ Δίκαια, ἀλλ' ἀπεδέχθησαν τὴν... υἰοθεσίαν. Δὲν θὰ ἀνησυχῆσουν οὔτε οἱ εὐτυχοῦντες τοῦλάχιστον «θετοῖ» υἱοὶ καὶ γονεῖς...

ΔΙΕΘΝΗ ΝΕΑ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΑ

Buenos Aires, Ἀργεντινή.—Ὁ Μ. Luis Perez (Buenos Aires) ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ ἀναλογία αὐτομάτου ἀποβολῆς εἶναι μεγαλύτερα ἐπὶ γυναικῶν ὑποβληθεισῶν εἰς θεραπείαν διὰ στειρότητα, ἐν σχέσει μὲ γυναῖκας αἵτινες συνέλαβον εὐκόλως. Ἐνῶ αἱ κυήσεις ἐν τῷ συνόλῳ καταλήγουν εἰς ἀποβολὴν εἰς ἀναλογία 7-10%, ὁ Perez εὑρεν ὅτι ἐπὶ 42 γυναικῶν μὲ ἔδαφος στειρωτικὸν ἐσημειώθησαν 52 κυήσεις, μὲ ἀναλογίαν ἀποβολῶν 16%. Ἐψηλοτέ-

ρα εἶναι ἐπίσης ἡ ἀναλογία ἐξωμητρίων κυήσεων, ἦτοι 14% μετὰ ὑστεροσαλπινγογραφίαν καὶ 16% μετὰ ἐπέμβασιν ἐπὶ τῶν φαγωγῶν. Οἱ τοκετοὶ ἦσαν ἐν τῷ συνόλῳ δυσχερέστεροι, διότι κατ' αὐτοὺς ἐνεφανίσθησαν εἰς ἀναλογίαν 23% δυστοκία, πυελικὴ προβολή, πρῶμος ἀσφυξία τοῦ ἐμβρίου ἢ μεταβολαὶ τῆς λειτουργίας τῆς μήτρας. Τὰ γεννηθέντα βρέφη δὲν παρουσίαζον ἐν τούτοις παραμορφώσεις.

(Ἀργεντινῆ Ἐταιρεία Μελέτης τῆς Στειρότητος, Buenos Aires, Ἀργεντινῆ)